Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

8 юни 2017 година*[i]

„Преюдициално запитване — Член 56 ДФЕС — Член 36 от Споразумението за Европейското икономическо пространство — Данъчно законодателство — Данък върху доходите — Освобождаване от данък само на лихвите, които са изплатени от банки, отговарящи на определени законови условия — Непряка дискриминация — Банки, установени в Белгия, и банки, установени в друга държава членка“

По дело C-580/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge (Първоинстанционен съд на Западна Фландрия, отделение Брюж, Белгия) с акт от 28 октомври 2015 г., постъпил в Съда на 9 ноември 2015 г., в рамките на производство по дело

Maria Eugenia Van der Weegen,

Miguel Juan Van der Weegen,

Anna Pot,

в качеството на наследници на Johannes Van der Weegen, починал,

Anna Pot,

срещу

Belgische Staat,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: J. L. da Cruz Vilaça, председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия в пети състав, M. Berger (докладчик), A. Borg Barthet и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: N. Wahl,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 септември 2016 г.,

* Език на производството: нидерландски.

като има предвид становищата, представени:

— за г-жа Van der Weegen, г-н Van der Weegen и г-жа Pot, от C. Hendrickx и M. Vandendijk, advocaten,

— за белгийското правителство, от J.-C. Halleux и M. Jacobs, в качеството на представители, подпомагани от S. D'Aloia, експерт,

— за Европейската комисия, от W. Roels, в качеството на представител,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 56 ДФЕС и 63 ДФЕС, както и на членове 36 и 40 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 53, стр. 4, наричано по-нататък „Споразумението за ЕИП“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа Maria Eugenia Van der Weegen, г-н Miguel Juan Van der Weegen, г-жа Anna Pot, в качеството им на наследници на г-н Johannes Van der Weegen, и г-жа Anna Pot, от една страна, и Belgische Staat (белгийската държава), от друга страна, по повод на отказа да им се признае право на данъчно освобождаване за полученото възнаграждение от спестовен влог в държава членка, различна от Кралство Белгия.

Белгийското право

3 Член 21 от Code des impôts sur les revenus (Кодекс за данъците върху доходите, наричан по-нататък „CIR 1992“) в редакцията му, приложима за финансовата 2010 г. (доходи от 2009 г.), предвижда:

„Доходите от капитали и движимо имущество не включват:

[…]

5° първите 1 730 [EUR] (основен размер 1 250 [EUR]) годишно от получените доходи от спестовни влогове, без договорно условие за срок или за предизвестие, от установените в Белгия кредитни институции, за които се прилага Законът от 22 март 1993 г. относно статута и контрола на кредитните институции, при условие че:

— тези влогове отговарят и на условията, определени от краля въз основа на становище на Commission bancaire, financière et des assurances [Комисия по банкови, финансови и застрахователни въпроси] […], относно валутата, в която се разкриват, относно условията и начините за извършване на тегления и преводи, както и относно формирането, размера и начина на изчисляване на възнаграждението по тях,

[…]“.

4 С решение от 6 юни 2013 г., Комисия/Белгия (C-383/10, EU:C:2013:364) Съдът постановява, че тази разпоредба е в противоречие с член 56 ДФЕС и член 36 от Споразумението за ЕИП.

5 Член 170 от Loi du 25 avril 2014 portant des dispositions diverses (Закон от 25 април 2014 г. за въвеждане на различни разпоредби, Moniteur belge, 7 май 2014 г., стр. 36946, наричан по-нататък „Законът от 25 април 2014 г.“) изменя член 21, 5° от CIR 1992, както следва:

„Доходите от капитали и движимо имущество не включват:

[…]

5° първите 1 250 EUR (неиндексирана сума) годишно от получените доходи от спестовни влогове, без договорно условие за срок или за предизвестие, от кредитните институции по член 56, параграф 2, 2°, а, при условие че:

— тези влогове отговарят и на условията, определени от краля въз основа на становище на Белгийската национална банка и на Commission bancaire, financière et des assurances [Комисия по банкови, финансови и застрахователни въпроси], в съответната област на тяхната компетентност, относно валутата, в която се разкриват, относно условията и начините за извършване на тегления и преводи, както и относно формирането, размера и начина на изчисляване на възнаграждението, или — за влогове в кредитни институции, установени в друга държава от Европейското икономическо пространство — при условие че тези влогове отговарят на аналогичните критерии, определени от сходните компетентни органи на другата държава членка,

[…]“.

6 Изложението на мотивите за изменението на член 21, 5° от CIR 1992 гласи:

„Изисква се условията да са аналогични, тоест на първо място за спестовните влогове трябва да важат същите базови условия, които са посочени и в член 21, 5° от CIR 1992; освен това тези влогове трябва да отговарят на критериите, определени от държавните власти в съответната държава членка относно валутата, в която се разкриват, относно условията и начините на извършване на тегления и преводи, както и относно формирането, размера и начина на изчисляване на възнаграждението по тях. Последно посочените критерии трябва да са сходни на приложимите в Белгия. Това означава, че без да е необходимо да са еднакви, те все пак трябва да имат сравним обхват […]“.

7 Arrêté royal du 27 août 1993 d’exécution du CIR 1992 (Кралски указ от 27 август 1993 г. за прилагане на CIR 1992, Moniteur belge, 13 септември 1993 г., стр. 20096), изменен с Кралски указ от 7 декември 2008 г. (Moniteur belge, 22 декември 2008 г., стр. 67513) (наричан по-нататък „AR/CIR 92“), установява допълнителните критерии, на които трябва да отговарят спестовните влогове по член 21, 5° от CIR 1992, за да може посоченият член да се прилага по отношение на тях.

8 Член 2 от AR/CIR 92 гласи:

„За да е приложим член 21, 5° от [CIR 1992] по отношение на посочените в него спестовни влогове, същите трябва да отговарят и на следните критерии:

1° спестовните влогове трябва да са в евро;

2° не се допускат плащания от спестовните влогове нито пряко, нито чрез разплащателна сметка, освен за следните операции:
   a) връщане на суми в брой;
   b) прехвърляне или превод към сметка на името на притежателя на спестовния влог, с изключение на тези по постоянни платежни нареждания;
   c) прехвърляне към спестовен влог в същата институция на името на съпруга или родственик до втора степен на притежателя на спестовния влог;

   […]

3° условията за теглене трябва да предвиждат възможност за депозитната институция да изисква предизвестие от пет календарни дни за всяко изплащане на суми в размер над 1 250 [EUR], както и да ограничава сумите за теглене до 2 500 [EUR] на половин месец;

4° a) възнаграждението по спестовните влогове се състои задължително и само от:

   — основна лихва и

   — премия за лоялност;
   b) основната лихва и премията за лоялност се изчисляват в процент на годишна база.

   Влоговете носят основна лихва най-късно считано от календарния ден, следващ календарния ден на влагането на средствата, и спират да носят лихва, считано от календарния ден на тегленето.

   Влагането и тегленето на суми в един и същ календарен ден се неутрализират за целите на изчисляването на основната лихва и премията за лоялност.

   Влогът се кредитира с натрупаната основна лихва веднъж на календарна година, като независимо от разпоредбата на алинея 2 тази сума носи основна лихва, считано от 1 януари на съответната година.

   Притежателят на спестовен влог не дължи дебитна лихва.

   Премията за лоялност се изплаща за влоговете, държани по една и съща сметка в продължение на дванадесет последователни месеца.

   В случай на прехвърляне на средства от един към друг спестовен влог на един и същ притежател в една и съща институция, с изключение на прехвърлянията по постоянни платежни нареждания, изтеклата част от срока за придобиване на право на премия за лоялност по първия спестовен влог се зачита и за втория, при условие че прехвърляната сума е най-малко 500 [EUR] и че притежателят не е извършвал повече от три такива прехвърляния от същия спестовен влог през същата календарна година. […]
   c) процентът на основната лихва, изплащана от съответната институция за спестовните влогове в нея, не може да надхвърля по-високия от следните два процента:

   — 3 процента;

   — лихвения процент за основните операции по рефинансиране на Европейската централна банка, приложим към десето число на месеца, предхождащ текущото календарно шестмесечие.

Всяко повишаване на процента на основната лихва се запазва за срок от най-малко три месеца, освен в случай на понижаване на лихвения процент за основните операции по рефинансиране на Европейската централна банка.

Доколкото в буква e) по-долу не е предвидено друго, процентът на премията за лоялност не може:

— да надвишава 50 процента от максималния процент на основната лихва по алинея 1. Ако този процент не е кратен на една десета от процента, максималният процент на премията за лоялност се закръгля надолу до първия знак след десетичната запетая,

— да е по-нисък от 25 процента от предлагания процент на основната лихва. Ако този процент не е кратен на една десета от процента, минималният процент на премията за лоялност се закръгля надолу до първия знак след десетичната запетая;

d) към всеки отделен момент за всеки спестовен влог се прилага един-единствен основен лихвен процент;

e) премията за лоялност към всеки отделен момент е еднаква за новопостъпилите средства и за влоговете, за които започва да тече нов срок за придобиване на право на премия за лоялност. Доколкото в точка 4°, буква b), алинея 7 не е предвидено друго, премията за лоялност, приложима към момента на внасянето на средствата или към началото на нов срок за придобиване на право на премия за лоялност, остава приложима в продължение на целия този срок;

5° винаги когато начислява по сметката основната лихва и премията за лоялност, депозитната институция проверява дали е достигнато ограничението по член 21, 5° от CIR 1992, като за целта взема предвид всички суми, изплатени през данъчния период“.

9 Във връзка с това администрацията публикува циркулярно писмо Circ. AAFisc № 22/2014 (Ci.RH.231/633.479) от 12 юни 2014 г., като точка 2 от него е озаглавена „Критерии, на които трябва да отговарят чуждестранните спестовни влогове за целите на освобождаването“ и гласи:

„4. В съответствие с член 21, 5° от CIR 1992 […] чуждестранните спестовни влогове трябва да отговарят на критериите, определени от законодателя (или от орган на държавната администрация с изпълнителни правомощия в данъчната област) по предварително становище от органи, сходни на Белгийската национална банка и Агенцията за финансовите пазари и услуги.

5. Освен това тези критерии трябва да са аналогични на критериите, определени в член 2 от AR/CIR 92 относно:

— валутата, в която се разкриват,

— условията и начините за извършване на тегления и преводи,

— формирането, размера и начина на изчисляване на възнаграждението.

За повече подробности относно тези критерии вж. член 2 от AR/CIR 92 […]“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

10 През данъчните 2010—2013 г. г-н Johannes Van der Weegen и г-жа Pot притежават пет спестовни влога във финансови институции, установени в държава членка, различна от Кралство Белгия. Те искат да им бъде признато право на данъчното освобождаване по член 21, 5° от CIR 1992, изменен със Закона от 25 април 2014 г.

11 Като приемат, че нито една от тези институции не е доказала, че спестовните влогове в тях отговарят на аналогични условия като приложимите към регулираните белгийски спестовни влогове, в частност що се отнася до основната лихва и премията за лоялност, белгийските данъчни органи отказват да признаят право на данъчно освобождаване за доходите от тези спестовни влогове.

12 Г-н Johannes Van der Weegen и г-жа Pot обжалват това решение пред запитващата юрисдикция, която се съмнява дали член 21, 5° от CIR 1992, изменен със Закона от 25 април 2014 г., е съвместим с правото на Съюза.

13 При тези условия Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge (Първоинстанционен съд на Западна Фландрия, отделение Брюж, Белгия) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Член 21, 5° от CIR 1992, изменен с член 170 от Закона от 25 април 2014 г., противоречи ли на членове 56 ДФЕС и 63 ДФЕС и на членове 36 и 40 от Споразумението за ЕИП, доколкото, макар да се прилага без разлика спрямо местните и чуждестранните доставчици на услуги, изисква да са изпълнени аналогични условия като предвидените в член 2 от Кралския указ за прилагане на CIR 1992, които фактически са специфични за белгийския пазар и поради това създават сериозна пречка за чуждестранните доставчици на услуги да предлагат услугите си в Белгия?“.

14 От представената на Съда преписка по делото следва, че г-н Johannes Van der Weegen е починал на 20 януари 2016 г. Съответно той е заместен по делото от г-жа Van der Weegen, г-н Miguel Juan Van der Weegen и г-жа Pot.

По преюдициалния въпрос

Предварителни бележки

15 Следва да се припомни, че в решение от 6 юни 2013 г., Комисия/Белгия (C-383/10, EU:C:2013:364) Съдът констатира, че със създаването и поддържането на правен режим, който облага по дискриминационен начин изплащаните от чуждестранни банки лихви, тъй като освобождава от данъци само изплатените от местни банки лихви, Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по член 56 ДФЕС и по член 36 от Споразумението за ЕИП.

16 След това решение въпросният правен режим е изменен, като от данъци вече се освобождават и лихвите, изплащани от чуждестранни банки.

17 Съгласно CIR 1992, изменен със Закона от 25 април 2014 г., за да имат вложителите право на такова освобождаване, режимът на съответния спестовен влог трябва да отговаря на някои законоустановени критерии, например валутиране в евро, ограничения за извършването на тегления и преводи и определен начин на изчисляване на възнаграждението, което трябва да се състои от основна лихва и премия за лоялност.

18 CIR предвижда, че влоговете в кредитни институции, установени в друга държава — членка на Европейското икономическо пространство, трябва да отговарят на аналогични критерии, определени от компетентните органи на тази друга държава членка.

19 Според изложението на мотивите към Закона от 25 април 2014 г. се изисква „условията да са аналогични, тоест […] за спестовните влогове трябва да важат същите базови условия, които са посочени и в член 21, 5° от CIR 1992“.

20 В съдебното заседание пред Съда белгийското правителство поясни, че този текст трябва да се разбира в смисъл, че не е нужно условията, които се прилагат за спестовните влогове в банките в друга държава членка, а не Белгия, да са еднакви с условията, които се прилагат за спестовните влогове в установените в Белгия банки, а е достатъчно да са аналогични.

21 Следва обаче да се констатира, че независимо от този въпрос е безспорно, че за да е приложимо обсъжданото данъчно освобождаване, спестовният влог в установена в Белгия банка или в установена в чужбина банка трябва при всички случаи да отговаря в частност на две условия.

22 От една страна, за такава спестовна сметка трябва да важат определени ограничения по отношение на начина и условията за извършване на тегления и преводи от нея и от друга страна, възнаграждението по тази сметка трябва да се състои от основна лихва и премия за лоялност.

23 Именно в светлината на тези констатации следва да се отговори на поставения от запитващата юрисдикция въпрос.

По преюдициалния въпрос

24 С въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали членове 56 ДФЕС и 63 ДФЕС и членове 36 и 40 от Споразумението за ЕИП трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национален режим на данъчно освобождаване като предвидения в член 21, 5° от CIR 1992, изменен със Закона от 25 април 2014 г., който, макар да се прилага без разлика спрямо доходите от спестовни влогове, открити при доставчици на банкови услуги, установени в Белгия или в друга държава — членка на ЕИП, важи само за доходите от спестовни влогове в банки, отговарящи на определени условия, които фактически са специфични само за местния пазар.

25 За да се отговори на този въпрос, следва най-напред да се констатира, че подобна национална правна уредба наистина може да има отношение към двете основни свободи, споменати от запитващата юрисдикция, но все пак евентуалните ограничителни последици от тази уредба върху свободното движение на капитали биха били само неизбежно следствие от евентуалните ограничения за свободното предоставяне на услуги. Когато обаче дадена национална мярка има отношение едновременно към няколко основни свободи, Съдът по принцип я анализира само от гледна точка на една от тези свободи, ако констатира, че при обстоятелствата по конкретния случай останалите са напълно второстепенни спрямо първата и могат да бъдат отнесени към нея (вж. по аналогия решения от 8 септември 2009 г., Liga Portuguesa de Futebol Profissional и Bwin International, C-42/07, EU:C:2009:519, т. 47 и от 11 март 2010 г., Attanasio Group, C-384/08, EU:C:2010:133, т. 40, както и определение от 28 септември 2016 г., Durante, C-438/15, непубликувано, EU:C:2016:728, т. 14).

26 Оттук следва, че обсъжданият режим на данъчно освобождаване трябва да се анализира единствено от гледна точка на член 56 ДФЕС и член 36 от Споразумението за ЕИП.

27 Освен това следва да се констатира, че банковите услуги са услуги по смисъла на член 57 ДФЕС. Същевременно член 56 ДФЕС не допуска прилагането на каквато и да било национална правна уредба, която без обективно основание възпрепятства доставчиците на услуги ефективно да упражняват свободата на предоставяне на услуги (вж. в този смисъл решение от 14 януари 2016 г., Комисия/Гърция, C-66/15, непубликувано, EU:C:2016:5, т. 22 и цитираната съдебна практика).

28 В настоящия случай приложимото в главното производство законодателство установява данъчен режим, който се прилага без разлика спрямо възнагражденията по спестовни влогове, изплащани от установени в Белгия банки, и спрямо възнагражденията по спестовни влогове, заплащани от банки, установени в друга държава членка.

29 Национално законодателство, което се прилага без разлика към всички услуги, независимо от мястото на установяване на доставчика, все пак също може да създава ограничение за свободното предоставяне на услуги, ако предвижда някакво предимство само за ползвателите на услугите, отговарящи на определени условия, които фактически са специфични за местния пазар, и по този начин лишава от това предимство ползвателите на други услуги, които са по същество сходни, но не отговарят на особените условия, предвидени в това законодателство. Всъщност подобно законодателство засяга положението на ползвателите на услугите като такова и следователно е годно да ги разубеди да използват услугите на някои доставчици, понеже предлаганите от тези доставчици услуги не отговарят на изискваните от това законодателство условия, като по този начин затруднява достъпа до пазара (вж. в този смисъл решения от 10 май 1995 г., Alpine Investments, C-384/93, EU:C:1995:126, т. 26—28 и 35—38, както и от 10 ноември 2011 г., Комисия/Португалия, C-212/09, EU:C:2011:717, т. 65 и цитираната съдебна практика).

30 Ето защо следва, на първо място, да се провери дали обсъжданото в главното производство национално законодателство, макар да се прилага без разлика, създава пречки за свободното предоставяне на услуги.

31 В това отношение следва да се отбележи, че както се пояснява в циркулярно писмо Circ. AAFisc № 22/2014, влоговете трябва да отговарят на критериите по член 2 от AR/CIR 92, съгласно които трябва в частност да е налице ограничение за тегленето от такива влогове, за да се отличават от текущите сметки, и трябва възнаграждението по спестовните влогове да се състои задължително и само от основна лихва и премия за лоялност.

32 От поясненията, дадени от заинтересованите субекти в съдебното заседание пред Съда, също така следва, че освен в Кралство Белгия в останалите държави — членки на ЕИП, не съществува режим на спестовните влогове, който да отговаря на условията по член 2 от AR/CIR 92, и конкретно на условията във връзка с възнаграждението по такива влогове. Видимо този начин на определяне на възнаграждението е специфична особеност на белгийския банков пазар.

33 В този смисъл, макар обсъжданата национална правна уредба да се прилага без разлика спрямо възнагражденията по спестовни сметки, открити в установени в Белгия институции, и спрямо възнагражденията по спестовни сметки, открити в други държави — членки на ЕИП, от една страна, като фактическа последица от нея местните за Белгия лица се разубеждават да използват услугите на банки, установени в тези други държави членки, и да откриват или запазват спестовни сметки в последно посочените банки, тъй като няма как изплащаните от тези банки лихви да попаднат в обхвата на разглежданото данъчно освобождаване, в частност понеже възнаграждението по спестовните сметки не се състои от основна лихва и премия за лоялност.

34 От друга страна, тази правна уредба е годна да разубеди притежателите на отговарящи на условията за освобождаване спестовни сметки в установени в Белгия банки да прехвърлят спестяванията си в установени в други държави членки банки, които не предлагат сметки, отговарящи на тези условия.

35 Ето защо посочената правна уредба би могла да създава пречка за свободното предоставяне на услуги, по принцип забранена с член 56, първа алинея ДФЕС, доколкото налага условия за достъпа на установени в други държави членки доставчици на услуги до белгийския банков пазар, което запитващата юрисдикция следва да провери, в частност с оглед на факторите, посочени в точка 29 от настоящото решение.

36 На второ място, следва да се провери дали такава пречка може да бъде обоснована по съображенията, изтъкнати от белгийското правителство.

37 Следва да се припомни, че националните мерки, които биха могли да затруднят или да направят по-слабо привлекателно упражняването на основните свободи, гарантирани от Договора, могат въпреки това да бъдат допуснати, при условие че преследват цел от общ интерес, че са в състояние да гарантират осъществяването на тази цел и че не надхвърлят необходимото за постигането ѝ (вж. по-специално решение от 6 юни 2013 г., Комисия/Белгия, C-383/10, EU:C:2013:364, т. 49 и цитираната съдебна практика).

38 Белгийското правителство поддържа, че разглежданата правна уредба способства за защитата на потребителите. То пояснява, че за тази цел е абсолютно необходимо белгийските местни лица да разполагат с трайна, защитена, стабилна, достатъчна и нерискова спестовна сметка, за да могат да покриват значителни или непредвидени разходи.

39 В това отношение Съдът е постановил, че защитата на потребителите е сред императивните съображения от общ интерес, които биха могли да обосноват дадено ограничение на свободата на предоставяне на услуги (вж. по-специално решение от 23 януари 2014 г., Комисия/Белгия, C-296/12, EU:C:2014:24, т. 47).

40 Затова запитващата юрисдикция следва да провери, от една страна, дали разглежданото законодателство обслужва такова императивно съображение от общ интерес.

41 От друга страна, ако се окаже, че разглежданият данъчен режим наистина има такава цел, запитващата юрисдикция трябва да се увери, че той не надхвърля необходимото за постигането на тази цел и е в съответствие с принципа на пропорционалност.

42 Всъщност, дори да се допусне, че разглежданият режим обслужва съображение от общ интерес, като фактически изключва данъчното освобождаване за всички доходи от предлаганите спестовни сметки на вътрешния пазар освен за доходите от сметки в установени в Белгия банки, този режим би могъл да изключи и спестовни сметки в банкови институции, в частност в небелгийски институции, които позволяват да се постигне същата цел като целта на този режим, а именно защита на потребителите. По-конкретно, нито един от изтъкнатите пред Съда доводи не дава основание да се приеме, че за постигането на посочената цел е необходимо да се прилагат условията по член 2 от AR/CIR 92 относно възнаграждението по влоговете.

43 Следователно защитата на потребителите не може да се изтъква като основание за разглежданата пречка за свободното предоставяне на услуги.

44 Що се отнася до член 36 от Споразумението за ЕИП, следва да се отбележи, че тази разпоредба е аналогична на разпоредбата на член 56 ДФЕС, поради което съображенията относно последната разпоредба, изложени в точки 27—43 от настоящото решение, важат и във връзка с член 36.

45 По всички изложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 56 ДФЕС и член 36 от Споразумението за ЕИП трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство като обсъжданото в главното производство, което предвижда национален режим на данъчно освобождаване, доколкото този режим, макар да се прилага без разлика спрямо доходите от спестовни влогове, открити при доставчици на банкови услуги, установени в Белгия или в друга държава — членка на ЕИП, въвежда условия за достъпа на установени в други държави членки доставчици на услуги до белгийския банков пазар, което запитващата юрисдикция следва да провери.

По съдебните разноски

46 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 56 ДФЕС и член 36 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство като обсъжданото в главното производство, което предвижда национален режим на данъчно освобождаване, доколкото този режим, макар да се прилага без разлика спрямо доходите от спестовни влогове, открити при доставчици на банкови услуги, установени в Белгия или в друга държава — членка на Европейското икономическо пространство, въвежда условия за достъпа на установени в други държави членки доставчици на услуги до белгийския банков пазар, което запитващата юрисдикция следва да провери.

Подписи

i — След първоначалната електронна публикация на този текст е направено изменение в предмета на делото, в представителството на страните и в точки 13 и 31.